

nogenfinde vil indtræde, at den Omstændighed, at et Baremærke paa Raskelovne havde vundet Bemyndelse omkring i Verden, skulde bevæge Nogen til at tage det samme Mærke paa Smør; thi det Mærke, som har vist sig godt for Raskelovne, giver jo ingen Garant for, at det skulde indgyde Tillid til Smørret. Denne Betænkelse forekommer mig altsaa ikke at have nogen Betydning. Det er overhovedet slet ikke saa vanskeligt at finde ud af, hvorledes man skal undgaa disse Vanstæligheder, idet det udtryffeligt foreskrives, at en Mand kan opgive sit Mærke som gjældende for de Varer, paa hvilke det skal anvendes. Naar en Materialist vil bruge et bestemt Vaaben, en Viskulapstav f. Ex., anmelder han at ville sætte denne Viskulapstav paa alle de i hans Handel forekommende Varer. Derved ere vistnok alle Andre berettigede til paa Varer, der ere forskjellig i Art fra Materialistens, at sætte denne Viskulapstav. Men er der nogen Mytke i, at andre Folk ikke maa bruge Viskulapstaven paa den samme Art af Varer som Materialistens. Jeg kan ikke se, at der for andre Anmeldere kan være nogen farlig Trang til netop at vælge samme Mærke paa de samme Varer som den første Anmelder. Men dersom man vil bestemme, at, naar den og den anmelder at ville bruge et vist Mærke, afskjæres alle Andre fra at bruge det samme Mærke uden Hensyn til, for hvilke Varer dette skal anvendes, saa forekommer det mig, at man i højeste Grad svækker Betydningen af Mærket, idet et Mærke, der bruges paa forskjelligartede Varer, absolut ikke kan have nogen Betydning for at give den enkelte Vare det Præg af Godhed, som den ved Mærket i Forbrugersens Munde skulde erholde. Jeg skal med Hensyn til det sidste Ændringsforslag til § 13 henholde mig til, hvad den ærede Minister har udtalt, idet det ogsaa forekommer mig noget besynderligt, at man vil forlange en Virksomhed udøvet i Henhold til en Lov, uden at denne Lov er traadt i Kraft. Jeg synes ikke, at det er formelt rigtig, og jeg ser heller ikke, at der egentlig opnaas Noget derved. Jeg har ikke kunnet finde, hvilket Gode der egentlig skulde være ved at gjøre den Forandring, som er foreslaet. I begge Tilfælde vil Anmeldelsesfristen være 6 Maanedes. Forskjellen ligger, for saa vidt jeg har forstaaet Ændringsforslaget rigtig, deri, at medens Loven bestemmer, at Anmeldelsen om allerede benyttede Mærker skulle gjøres inden to Maanedes, efter at Loven er traadt i Kraft, og Loven træder i Kraft 4 Maanedes, efter at den er udkommen, vil Ændringsforslaget, hvis det bliver vedtaget, fastslaa, at i et Tidrum af 6 Maanedes skulle Anmeldelserne gjøres. Jeg ser ikke, at der er nogen Varsensforskjel deri. Jeg skal forøvrigt ikke videre udtale mig om disse Ændringsforslag, saa meget mere som det ærede Medlem fra 5te Kreds (Dyebøll) har gjort mig den Ære at oplæse ordret, hvad jeg har sagt ved 2den Be-

handling om dette Punkt. Og det forekommer mig, at det er saa slaaend og overbevisende, at, hvis det ikke kan overbevise det ærede Medlem om, at han har Ret, vilde det være forgæves, at jeg nu vilde søge at gjøre det bedre end den Gang.

Dyebøll: I de Bemærkninger, der fremkom fra den ærede Minister, idet han imøbegik mine Udtalelser til Forsvar for Ændringsforslaget til § 6, kom der en Udtalelse, som i allerhøjeste Grad glædede mig. Den ærede Minister sagde, at det fremgik tydeligt, at vi havde forsøgt at tilvejebringe saa bekvemme og betryggende Regler for Publikum, dem, der skulle anvende Baremærker, som muligt. Ja, det er ganske vist; det har netop været Meningen at tilvejebringe bekvemme og betryggende Regler for dem, der skulle bruge denne Lov, det vedgaar jeg, og dersom det skal indvendes som en Anke mod Forslaget, erkjender jeg, at Forslaget er uheldigt. Men jeg troede uregelmæssigt, at, naar man udarbejder en Lov til Brug for omtrent Alle og Enhver, som der staar i Lovforslagets første Paragraf, er det en Opgave at tilvejebringe saa bekvemme og betryggende Regler som muligt. Den ærede Minister udtalte i Grunden heller ikke anden Indvending imod vort Forslag end Hensynet til Registratør. Den ærede Minister mente, at det var for stor en Byrde at paalægge Registratør, han kunde blive overanstrengt og ængstelig. Jeg vil indrømme, at i de to første Maanedes, hvor alle disse Anmeldelser ville strømme ind, vil der blive et stort Arbejde for Registratør, men efter den Tid vil det blive et saa mageligt og overkommeligt Hverv, at der ikke er nogen Grund til at tage det anførte Hensyn. Min ærede Kollega her bag ved, Ordføreren for Udvalget (Jessen), kom atter tilbage til det, som han engang tidligere har udtalt, og som jeg har læst op, at en Hindring for Forslaget var, at der maatte være et Tidspunkt, hvor saadan en Anmeldelse var sværende, og hvor der vilde finde en Forhandling Sted mellem Anmelderen og Registratør. Det er dog mærkeligt, at den samme Tanke kommer frem igen; thi jeg troede, at jeg før ved mine Udtalelser havde slaaet den ihjel. Der kan jo aldrig være Tale om nogen Forhandling mellem Registratør og Anmelderen efter det, som vi have foreslaet her. Naar Anmeldelsen er i Orden, antages den, og naar den er mangelfuld, negtes den, det staar i § 6, og der er ikke Tale om nogen Slags Forhandling. Naar der saa i § 6 spies til, at en af Grundene til en Regtelse skal være den, at Mærket allerede tidligere var anmeldt, ved jeg ikke, hvorledes den ærede Ordfører vil faae det frem, at der kan finde en Forhandling Sted, som kan gjøre Forholdet sværende i nogen Tid. Nei, Hovedforskjellen mellem vort Forslag og Udvalgets er netop den forskjellige Stilling, som de paagjældende Interesserede, der